

INNAN MAN ÄR FRAMME ÄR DET NÄSTAN ÖVER - kongressrapport, del 2

Stressen hade varit kännbar under flera dagar och blev ju knappast mindre av den försenade men som det visade sig i slutändan tillräckligt hastiga flykten från Athen. Fast det är stressande att ta hand om en hemskt sjuk katt. Måndagen före kongressen dök Fántasma, som varit en av mina balkongkatter i fyra år i rad, den enda av gatukatterna som kommit tillbaka så länge, upp hos mig och var i skräckinjagande dåligt skick. Jag diagnostiserade kattsnuva. Fántasma är en av de få katter som aldrig nöjt sig med att bara hoppa upp på balkongen och äta - han kommer inomhus och äter och ligger sedan och sover i några timmar på min säng eller i soffan innan han på nytt ger sig av. Och när jag efter att ha varit i Stockholm i flera månader kommer tillbaka till Athen, dyker han upp redan första dagen. Hans järnkoll är obegriplig. Hur kan han veta att jag är tillbaka? Han kommer och går som ett spöke, i positiv bemärkelse. Fántasma. Hans namn. Det betyder Spöke.

Fántasma kom in och la sig på sängen, men efter bara någon timme ville han ligga under sängen i stället. Inte ovanligt bland sjuka katter. De vill ligga under eller i något slags skydd. Han fick en mjuk dyna att ligga på, och jag ställde en skål med vatten och en skål med mat bredvid honom. Och jag köpte kattsand och ordnade med en kattlåda. Till min väldiga beundran förstod denna gatukatt genast vad kattlådan var till för och var noggrann med att gå just där. Fántasma är förbluffande intelligent. Rimligen är det därför han varit en sådan överlevare ute på gatorna så länge. Nu sov han i ett dygn. Sedan försvann han ut igen och var borta i drygt tre och en halv timme innan han kom tillbaka. Han började äta, gradvis allt mer, och drack vatten. Och sov. Och sov ännu mer. Nästa gång Fántasma försvann ut var han borta i 27 timmar. Jag träffade honom faktiskt på trottoaren när jag var på väg till snabbköpet. Sedan åt han väldigt friskt och sov igen och kattsnuvan gav med sig.

Men jag upptäckte något annat, som jag inte lagt märke till från början eftersom Fántasma är en långhårskatt med enastående tjock och yvig päls. Han var ohyggligt mager. Det kunde inte bero på kattsnuvan. Det var alltså något mer. Något allvarligare. Han sov igen. Och åt. Och till slut försvann han ut, trots att han på nytt blivit orkeslös. Och han var så ohyggligt mager. Jag misstänker njurarna. Men jag lät honom välja själv. Hela tiden. Ville han gå ut fick han göra det. Fántasmas liv är hans och det var alldeles uppenbart att han stannade så länge i lägenheten åt gången för att han var sjuk, inte för att han ville hålla sig borta från sina älskade gator.

Fántasma kom aldrig tillbaka efter det. Jag såg honom en gång till, vid ett träd ute på gatan. Det var strax utanför där jag bor, så jag rusade upp för att hämta kameran (som jag denna enda gång inte hade på mig när jag var ute) eftersom jag ville ta ett foto av honom. Det kunde ju bli det sista.

Det blev det inte. När jag rusade tillbaka ut på gatan bara några ögonblick senare var Fántasma spårlöst försvunnen. Han fanns ingenstans längs hela gatan och inte längs den korsande gatan heller. Han var sitt namn trogen.

Även sista gången, försvann Fántasma som ett spöke.

Efter påfrestningen i Athen och efter resan till Stockholm och efter pubkvällen, var jag trött. Slö. Jag gav mig inte iväg till kongressen förrän över sju på kvällen. Det kändes för sent, men å andra sidan, innan man är framme är det nästan över. Det var så det kändes under resan från Athen, det var så det kändes nu med. Det kom att visa sig att Wolf höll med mig. Innan jag dök upp hade han precis

tänkt gå för dagen. Det hände inte mycket, inte då, folk satt i någon programsal och kurade och lokalerna i övrigt var ödsliga med undantag av några enstaka fans.

"Om inte du hade kommit nu skulle jag ha gått, Bellis," sa Wolf och kramade om mig.

Jag var glad att jag kommit just då.

"Bärs, Wolf," sa jag och Wolf sken upp.

Vi gick ned och satte oss på uteserveringen, där även Michael och Gunilla och Jerry och Susan och Patrik och några andra satt. Minnet sviker mig lite. Det är svårt att minnas exakt vilka som satt runt exakt vilket bord vid varje tidpunkt under en kongress. Jag sa knappt hej, för plötsligt ville jag bara sjunka ned på stolen och andas och tända en cigarett och dricka några klunkar öl. Jag frågade en stund senare Michael om jag varit oartig när jag kom, som bara viftat med handen åt alla på en gång och mumlat ett antagligen knappt hörbart hej, men Michael sa att han inte alls uppfattat det så. Michael är ofelbart snäll.

Wolf och jag pratade mycket länge, allra mest om högst privata saker som stannar mellan oss. Det var ett samtal av det slag man sällan förunnas på en kongress, där det mest blir antingen uppslupna muntrationer och många skratt när man sitter ett helt gäng runt ett bord eller kortare mingelsamtal på kanske en halvtimme med enskilda innan man minglar vidare. Alla varianterna är förstås utmärkta, men de längre och mer intensiva och mer ingående samtalen är sällsynta. Det är för många på kongressen, fansen myllrar, och man hinner aldrig med alla. Fast hinner man med ett flera timmar långt och djupt personligt samtal med Wolf är det värt varenda sekund. De där andra samtalen hinner man också med.

Och det gjorde jag faktiskt redan samma kväll, för när Wolf och jag slutligen, som de sista på uteserveringen, bröt upp för att han var tvungen att ta sista bussen, någonstans en halvtimme före midnatt, hamnade jag just runt ett av de där stora borden i baren där alla fansen sitter i cirkel och stämningen är gläntigt ytlig och hemskt rolig. Jag och Sanna dök ned i en fyndig - tyckte vi då, i alla fall - replikduell tvärs över bordet och snart hade Johan (Anglemarkupplagan), som satt till höger om mig och till vänster om henne, börjat delta i striden. Vi skrattade högt. Men jag minns inte vad vi replikduellerade om. Det där är sådana där upptågsartade tillfällen under en kongress som inte i sig är så väsentliga, men som är tokroliga för stunden. Ett slags humorförpackad färskvara, som det inte är så viktigt att komma ihåg efteråt. Inte alls som samtalet med Wolf, där det tvärtom är viktigt att komma ihåg i princip vartenda ord efteråt. (Och det gör jag.) Fullständiga motpoler i umgänget, båda värdefulla, och kontrasten ger kongressen andrum och dimension.

Kongressbaren stängde. Hela fanskaran runt vårt bord begav sig upp till hotellbaren på Qualityhotellet, där vi alla bodde, men den hade också stängt. Vad hotellet inte visste var att det fanns en annan bar i omgivningerna. Eller inte ens i omgivningerna, utan i själva hotellet, faktiskt. Baren Fia & Sanna. Fia hade laddat upp med ett försvarligt antal flaskor av någonting som jag vill minnas hette Bellisini och som jag aldrig hade druckit förut men som uppblandat med en försvarlig dos konjak - ja, det fanns konjak också - visade sig riktigt drickbart, trots namnet och trots att Johan (Jönssonupplagan) eftertryckligt varnade mig för att ens smaka på Bellisinin. (I vanliga fall dricker jag aldrig blandningar av någonting över huvud taget, förutom gin & tonic, som å andra sidan är en av

mänsklighetens tre största uppfinningar. De båda andra är Bausch & Lomb Ray-Ban Wayfarers och Starbucks.)

När jag trots allt drack Bellisnin, sa Johan eftertryckligt: "Om dryck har vi aldrig varit överens, Bellis!" Vi fnittrade.

Fias och Sannas room party dröp av god stämning, och det var där deltagarna poserade så makalöst när jag ville smälla av fotot som jag senare postade på Facebook. Fotot förmedlar stämningen på room partyt. Fansen ser ut som Jesus och hans lärjungar - både manliga och kvinnliga när det gäller denne Jesus, som måste anses vara Johan (Anglemarkupplagan) när vi pratar om svensk fandom - på besök i Sixtinska kapellet eller något. Titta på fotot på min tidslinje på Facebook. De ser lycksaliga ut, allihop. Hänförda. Och poserar så enastående snyggt i den där sammanhållna gruppen, som om alltsammans vore arrangerat. Det var det inte. Det var spontant, gjort på ett ögonblick.

Det var fannisk råkraft.

Lars-Olov sa en gång på en kongress till mig: "Det är ju här man känner sig hemma, för det är ju här man är hemma."

Så var Fias och Sannas room party.

Forts. följer